

Az új szkafander lényege az volt, hogy nincs. A zseniális találmánynak hála ugyanis az űrsétához mostantól elvileg semmilyen védőöltözetre nincs szükség, az erőtér megvéd mindentől, legyen az kozmikus sugárzás vagy gyilkos hideg, és természetesen még a levegőt is bent tartja abban a gömb alakú térben, amely épp elegendő egy vagy két ember befogadására. A mozgását egy a csuklóra szerelhető távirányítóval oldották meg, ez jeleket küld az űrhajónak, az pedig eszerint mozgatja ide-oda a gömböt. A szerkezet legfantasztikusabb tulajdonsága az volt, hogy gyakorlatilag semmilyen veszélyt nem jelentett az űrhajósoknak. Kipukkadni nem tudott, mert az erőtér követte a benne tartózkodók mozdulatait, ha pedig valami külső tárggyal érintkezett, azt is magába kebelezte, a levegő nem szökött ki, a nyomás nem csökkent. Egy valamire kellett csak vigyázni: a különböző szerelések során a gömbbe kerülő tárgyak felülete lehűthette a hőmérsékletet, igaz, az űrhajóról érkező impulzusokkal ezt is hamar korrigálták, mindenesetre a védőruha továbbra is előírás volt, ahogy a hőszigetelt kesztyű is, valamint egy oxigénpalack, a levegő frissítésére.

A központban a thermomagnetikus mikrospacio elnevezést adták az új űrruhának, ám a legénység hamar megtalálta a megfelelő becenevet: űrbuboréknak keresztelve el a leleményes szkafandert. A szerkezet több kutatóhajóra is eljutott, tesztelés céljából, az önként jelentkezők pedig kipróbálhatták a találmányt.

A QX-D 3-as jelzésű kutatóhajó legfontosabb feladata a különböző űrbéli objektumok közeli, fizikális vizsgálata, valamint a bajba jutott járműveknek való segítségnyújtás volt, legyen szó külső szerelésekről, vagy életmentésről. Ezekre a feladatokra szintén tökéletes eszköznek bizonyult az űrbuborék, amelyet egyre többen szerettek volna kipróbálni, kénytelenek voltak ezért várólistát felállítani, megelőzendő az elégedetlenkedéseket. Néhány héten belül valóban mindenki sorra is került, ám az emberek nem elégedtek meg egy űrsétával, hanem – akárcsak a türelmetlen kisgyerekek a csúszdáknál – újra és újra feliratkoztak a listára, és már alig várták, hogy megint kint legyenek az űrben.

Persze nem csoda, hogy ezt az élményt mindenki többször is át akarta élni: az új szkafander ugyanis több évszázados vágyat elégített ki, mert hiába gyártottak ma már olyan űrruhákat, amelyekben hihetetlenül könnyedén lehetett mozogni, és amelyek már alig voltak vastagabbak, mint bármelyik normális légkörrel rendelkező bolygón viselt öltözék, azért az űrruha csak űrruha maradt, beborította az egész testet, korlátot képezett az ember és az űr között, amelyet továbbra is csak a sisak üvegén keresztül lehetett tanulmányozni. A láthatatlan burokkal ez a határ megszűnt, és – bár az előírás szerint még viselni kellett egy biztonsági ruhát – már önmagában a tudat is mámorossá tette a kirándulásokat.

Az űrséták annyira gyakorivá váltak, hogy a rendszert automatizálták, már nem figyelte árgus szemekkel a monitorokon keresztül egy ezzel a feladattal megbízott kutatócsoport, hogy mi is történik az űrbuborék használata közben, hanem a számítógép rögzített minden fontosabb adatot. Az űrsétálónak pedig mindössze arra kellett figyelnie, hogy a várólistán rá eső időintervallumot ne lépje túl, mert ekkor számíthatott a sorban utána következő haragos tekintetere a zsilipkamrában. Megesett, hogy az emberek összekaptak az űrbuborékon, számos félreértés adódott abból, hogy ki következik, ilyenkor kénytelen volt a vezetőség is beavatkozni, és a szabályok szerint lefolytatni egy rövid vizsgálatot. Hamarosan azonban a kapitánynak már olyannyira elege lett az egészségből, hogy delegálta az űrbuborék felügyeletét az első tisztnek, aki továbbadta azt egy fiatal hadnagynak, hiszen fiatal korában mindenkit ostoba feladatokkal bíznak meg, tanulja csak meg ez a tisztecske is, mi a rendszer.

Derekan hadnagy nemrég végzett a tiszti főiskolán, jelenleg gyakorlati idejét töltötte, amely lehetett néhány hónap, de akár egy-két év is, attól függően, hogyan teljesít, illetve, hogy mikor hívják be a végső nagy megmérettetésre, amikor az elmélet után a gyakorlati részből is levizsgázhat. Ezt az időpontot senki nem tudta pontosan, ahogy Derekan sem, de már kezdett egyre türelmetlenebb lenni, hiszen nem teltek túl eseménydúsan a napok ezen a kutatóhajón.

Eddig mindössze két érdekesebb bevetésen vett részt, amikor elromlott teherhajókat kellett megjavítaniuk, egyszer pedig közelebbről megvizsgálták egy üstököst, hogy valóban van-e rajta annyi vasérc, amennyit feltételeztek, vagy egyszerűen csak fel kell robbantani. A vesztét az okozta, hogy túl közel haladt az egyik szórakozóbolygóból álló rendszerhez, és ugyan nem jelentett valós veszélyt, a turisták aggodalmaskodtak. Kiderült, nincs rajta elég fém, úgyhogy végül felrobbantották az égitestet. A látványosságot néhány száz millióan látták is. Meg persze ők maguk, ahogy elhagyták a rendszert. Egyszóval ezeken az alkalmakon kívül meglehetősen eseménytelenül teltek a hónapok, amelyek leginkább a kutatók számára jelentettek hasznos elfoglaltságot. A fiatal hadnagy igazi bevetésre vágyott.

Nem csoda, hogy először nagy megtiszteltetésnek vette az űrbuborék felügyeletét. Természetesen ő maga is több ízben kipróbálta már a találmányt, teljes szívével és értelmével lelkesedett érte, úgyhogy örömmel vetette bele magát annak tanulmányozásába. Kikérdezte a hajón dolgozó tudósokat, akik leegyszerűsítve elmagyarázták neki az erőter működési elvét, bemutatták a megfigyeléseiket, a kutatási eredményeiket, amelyeket egyébként már a galaxis másik részén lévő központba is továbbítottak. Most, hogy az űrbuboréknak új „gazdája” lett, a kutatók is úgy érezték, levettek a vállukról egy terhet, ugyanis volt elég dolguk. Éppen most fedeztek fel egy néhány fényévre lévő rejtélyes objektumot, a szkafanderrel pedig rengeteg felesleges adminisztráció járt, nem is beszélve erről a bosszantó várólistáról, amelyet komoly tudósoknak kifejezetten derogált vezetni.

A hadnagy tehát a zseniális szerkezettel együtt megörökölte a várólistát is, amely eddig nem tapasztalt szervezési és emberi kihívások elé állította. Már az időbeosztás elkészítése sem volt kis feladat. Az emberek a hajón más és más ciklusokban aludtak és voltak ébren, de az egy cikluson belül lévők lépten-nyomon egymásnak estek, hiszen mindenki a szabadidejében szeretett volna úrsétát tenni. Visszatérő probléma volt, hogy ki hányszor járt már az űrben. Aki csak kétszer, az joggal vádolta a már négyszer-ötször kint járókat, de ezek sokszor azzal védekeztek, hogy nekik a munkakörükhöz tartozott az úrséta, hiszen megfigyeléseket vagy külső szereléseket végeztek, ezért követelték, hogy a kötelező utakat ne számítsák be. Mások azzal jöttek, hogy néhány hét múlva leszerelnek, vagy más hajóra kerülnek, és nekik ezért lenne nagyon fontos, hogy kipróbálják a szerkezetet, egy veterán űrhajós pedig könnyes szemmel kérlelte Derekan, hogy hadd mehessen ki nyolcadszorra az űrbe: „ne utasítsa el egy haldokló utolsó kérését” – sírta el magát.

Objektív mércét, szempontrendszert felállítani lehetetlen volt, Derekan úgy érezte, hogy bár igyekszik minden kérést teljesíteni, mégis mindenki haragszik rá. Ezen felül hamarosan szembesülnie kellett az engedetlenség és a kreativitás sajátos találkozásából fakadó elképesztő emberi tulajdonsággal, amely – talán nevezzük huncutságnak? – minden harmadik-negyedik űrutazót jellemezte. Ezek a munkatársak lépten-nyomon valami szabályba ütközőt követtek el. Mintha nem is jelentene számukra semmit az úrséta, hogyha nem csempészhetik ki magukkal a hajóra hozott háziállatukat, vagy egy mini tűzhelyet, amellyel űrbéli peccsenyét süthetnek, vagy ha nem kezdenek egyéni, senkivel előre nem egyeztetett kísérletekbe.

Egy a hajó burkolataért felelős munkás például nagynyomású festékpatronokat vitt ki magával, kíváncsi volt ugyanis, hogy az anyag áthatol-e az erőtéren. Az éppen elbóbiskoló Derekant hamarosan a vészjelző éles vijjogása ébresztette fel. A monitoron nem mindennapi jelenséget látott: egy színpompás gömböt, amelyből folyamatosan áramlott ki a festék, akárcsak egy felrobbanni készülő mini-szupernova. Azonnal mentőalakulatot küldött ki, akik behozták a renitens kollégát. Az illető biztonsági ruhája egy papagáj tollazatára emlékeztetett, ő maga pedig büszkén vigyorgott és mesélte „hőstettét” mindenkinek. Derekannak hosszasan kellett magyaráznia az esetet a kapitánynak, miközben az első tiszt kajánul kuncogott.

Egy másik alkalommal még elképesztőbb dolog történt. Derekan épp a hajtóműnél végzett ellenőrzést (ez is a munkaköréhez tartozott), amikor riasztották, hogy megint baj van az úrbuborékkal. Átrohant a hajón, és amikor a megfigyelőállásban a monitorra tekintett, nem hitt a szemének: az erőtér kettévált, két kisebb gömb lebegett az űrben, meg még valami, amit nem látott túl jól. A kommunikátor megnémult, hiába próbálta felvenni a kapcsolatot a kint tartózkodóval – a lista alapján éppen egy gépészre esett a sor. Nagyon megijedt, és a lehető legnagyobb felbontású képet kérte a számítógéptől. Ekkor azonban mosolyogni kezdett: a gömbben egy meztelen férfi igyekezett eltakarni magát, de mivel állandóan pörgött, ez alig sikerült neki. A másik, kissé távolabbi erőtérben pedig egy nő kuporgott, kezét hol a mellei, hol pedig az arca elé tartva, látszott, hogy görcsös zokogás rázza.

Ádám és Éva, ezennel kiűzettek a paradicsomból – nevetett Derekan, és utasítást adott az erőtér visszarendelésére. Még szerencse, hogy nem küldtem ki a mentőosztagot – mormogta, miközben a zsilipkamrába két tartalékruhát készített ki. A megszegyenült szerelmespár visszatérve töredelmesen bevallotta, hogy nem tudtak ellenállni a kísértésnek, mindenképpen ki szeretnék volna próbálni az űrszexet, ezért elhatározták, hogy ketten mennek ki a buborékban. Valahogy kijátszották a biztonsági rendszert, és szerencsájük is volt azzal, hogy Derekant éppen elhívták a hajtóműhöz. Azzal azonban nem számoltak, hogy a buborék ketté is válhat. A heves mozdulatok során ugyanis egyszercsak elszakadtak egymástól, az erőtér pedig követte mindkettejük testét, így jött létre a két gömb. Az űrruhák kilöködtek az űrbe, hiszen az élettelen testeket nem védelte az intelligens burok, ez volt az a valami, ami nem látszott élesen a monitoron. A ruhában maradt rádió híján azonban üzeni sem tudtak már Derekannak, és meg kellett várniuk az oxigénszint kritikus lecsökkenését ahhoz, hogy a rendszer automatikusan jelezzon.

- Köszönöm, hadnagy, hogy diszkréten kezelte a dolgot. Szörnyen érzem magam. Ez a néhány perc maga volt a pokol! Te pedig még a közelembbe se gyere többet! Soha nem felejttem el, hogy erre rávettél! – üvöltötte a nő a megszeppent gépésznek, és kirohant a megfigyelőállásból.

- Hadnagy, ne haragudjon, hogy ez történt. Soha nem felejttem el, hogy ilyen rendesen viselkedett - hálálkodott a gépész is, ám Derekan sietve terelte ki a helyiségből:

- Nem csak maguk miatt nem szóltam senkinek. Ezt nekem is rendkívül kínos lenne kimagyaráznom.

Az eset persze nem maradt titokban. Derekan ugyan azt remélte, hogy mivel annyi riasztás történt az elmúlt időszakban, erre talán nem figyel fel senki, és – bár a rendszer mindent automatikusan rögzít – minden egyes sétát nem ellenőriznek le külön-külön, így - ha majd arra kerül a sor -, valahogy kimagyarázza. Azt azonban ő maga sem gondolta volna, hogy alig negyed óra elteltével ismét a kapitány szobájában áll, lesütött tekintettel.

Hihetetlen gyorsasággal terjednek a hírek ezen a hajón – gondolta bosszúsan, ahogy a megfigyelőállása felé bandukolt vissza a folyosón, miközben mindenféle nevető arcokat látott, elfojtott, majd a háta mögött kirobbanó nevetéseket hallott, és elkeseredetten konstataálta, hogy legújabb megbízatásának köszönhetően a pletykák és gúnyolódások középpontjába került.

Kinyújtózott az ülésében, amelyet most a lehető legjobban hátradöntött. Lassan kezdte úgy érezni, hogy ez az új kabinja, annyi időt töltött már itt. Alig aludt rendesen, minden tagja fájt, karikás volt a szeme, de egy úrsétát sem mert elmulasztani, annyira félt a botránytól, na meg attól, hogy ha visszatér a flottához, még a régi kadéttársai is rajta nevetnek majd. A hírek terjedésének ugyanis a galaktikus távolságok sem szabnak határt.

Apátiájából a kapitány parancsa rángatta ki, azonnali eligazításra hívták a tiszteteket.

– Uraim, megérkeztünk ahhoz az objektumhoz, amelyet nemrég fedeztek fel a kutatóink. Azért hívtam ide mindnyájukat, mert egy igen rejtélyes jelenséggel állunk szemben - mondta a kapitány, miután mindenki felsorakozott a vezérlő helyiségben.

- Ez a valami egy gömb. A fénysugarakat részben visszaveri, illetve eltereli, de más elektromágneses hullámok mintha átmennének rajta. Igaz, ez a frekvenciától is függ. Egyszóval úgy viselkedik, mintha lenne is, meg nem is. Kutatóink ilyenekkel még nem találkoztak, már napok óta folyamatosan azon dolgoznak, hogy minél többet kiderítsenek ennek a furcsa tárgynak a természetéről, ám úgy tűnik, hogy ez távolról, pusztán a sugarak és frekvenciák segítségével nem elegendő. Meg kell néznünk közelebbről is.

A kapitány ekkor szünetet tartott, majd amikor újra felemelte a tekintetét, a kissé megszeppent Derekan hadnagyra nézett.

- Hadnagy, magát bízom meg azzal, hogy a fizikális megfigyelést elvégezze. Tudom, hogy nem a maga feladatköre, de... - és a kapitány most újra szünetet tartott, ezúttal azonban látszott, hogy valamit igyekszik leküzdeni, és csak akkor szólalt meg újra, amikor teljesen nyugodttá vált az arca. – Az utóbbi hetekben igen nagy tapasztalatra tett szert az új szkafander kapcsán, márpedig most ezt az eszközt fogjuk bevetni a vizsgálatkor.

Derekan szeme előtt elsötétült a világ. Hallotta, hogy mindenki kuncogni kezd a teremben, volt, aki hangosan is felnevetett.

- Csönd legyen! – kiáltott fel a kapitány. – Tudom, hogy mindenki hallott Derekan megpróbáltatásairól, de a hadnagy remekül helytállt. Nem ő tehetett róla, hogy a legénység bizonyos tagjai nem bírtak magukkal. Azt sem állítom, hogy túlzottan hálás feladattal bíztuk volna meg. Viszont nála jobban a tiszték közül senki nem ismeri az erőteret, úgyhogy hadnagy, ne csüggedjen, ezúttal valóban komoly kihívás elé állítom: a kutatócsoporttal együtt néhány órán belül dolgozzák ki az ismeretlen objektum megközelítésének tervét.

- Mintha valami hártyszerű anyag lenne, és valamit a belsejében tart, de azt a valamit mi nem láthatjuk. Mindenhol átmegy rajta a sugár, de ott gellert kap. Látja, Derekan? – mutatta a kutatók vezetője, Kolat professzor.